

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερύ, μετὰ εἰκόνων (τέλος) μετάφρασις Σ. Τ. — ΕΝ ΔΑΚΡΥ: ΕΡΩΤΕΣ ΕΙΚΟΝΑΣΑΕΤΩΝ, διήγημα. — ΥΠΟ ΤΗΝ ΛΑΙΜΟΤΟΜΟΝ, ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά. — ΠΑΛΑΙΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ: Ἡ ὑπομονὴ καὶ τὰ πασοῦμια τοῦ Καδῆ. (παράδοσις).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτίᾳ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΙΟΥΛΙΟΥ Μ.Μ. — ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ, ΕΝΕΚΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ, —
ΠΩΛΗΘΗΣΟΝΤΑΙ ΑΝΑ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ ΤΑ «ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ», ΗΥΞΗΜΕΝΑ ΚΑΤΑ 4 ΣΕΛΙΔΑΣ,

ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΩΝΤΑΙ ΔΕ ΤΑ ΕΣΗΣ ΟΛΩΣ ΝΕΑ ΕΡΓΑ:

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟ ΑΓ' ΩΡΑΙΟΤΑΤΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΩΝ ΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ,

ΤΟ ΔΙΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ,

ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ:

ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΟΥ ΔΑΜΠΡΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΑΔΗ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καὶ τώρα, κύριε ἰατρί, ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ἡ κυρία Κουρσύ, ἐλπίζετε ὅτι ὁ σύζυγός μου θὰ ζήσῃ;

— Ναί, ἀν αἱ δυνάμεις του δὲν τὸν ἐγκαταλείβουν ὀλοτελῶς ἡ ἀπώλεια τοῦ αἵματός του τὸν κατέστησε τοσοῦτον ἀδύνατον, ὥστε φοβοῦμαι μὴ τὸ εἰς τὰς φλέβας του ἐναπομείναν δὲν ἐπαρκέσῃ ὅπως ἀποδώσῃ αὐτῷ τὰς ἀπαιτούμενας δυνάμεις, διὰ νὰ ζήσῃ...

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη γονυπετήσασα, ἀν ἐδυνάμην νὰ μεταβάλῃ εἰς αἷμα τὰ δάκρυά μου!

Ὁ ἰατρὸς ἐπληξεν τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς του.

— Οἱ συμπαθεῖς λόγοι μοι ἐνέπνευσαν μίαν ἰδέαν, κυρία, μίαν ἐλπίδα ἴσω;... Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— Ναί, ναί! καὶ σοι ὑπόσχομαι τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μας ἀν σώσετε τὸν σύζυγόν μου.

— Δ' ἐμὲ μόνῃ ἀνταμοιβή θὰ ἦνε, κυρία, ἡ χαρὰ ὅτι ἀπέδωκα τὸν ἐξαίρετον τοῦτον ἄνθρωπον εἰς τὰς ἀγκάλας ὧλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὸν ἀγαπῶσι. Πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐπὶ τοῦ συζύγου σας λεπτότατον πείραμα, τὸ ὅποιον ἐνίστε ἐπέτυγχάνει... Ἡ κατάσταση τοῦ κυρίου Κουρσύ εἶνε σχεδὸν ἀπελπιστική... ἡ ζωὴ του θὰ οὐδύσῃ ἀταράχως, ὡς ἀθώου πτηνοῦ... τὸ αἷμα ἐξέλειπεν ἐκ τῶν ἀγγείων... ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐπιχειρήσωμεν μετὰγγισιν αἵματος.

Ἡ Αὐγουστίνη ἠρώτα ἀνησύχως διὰ τοῦ βλέμματός τὸν ἰατρὸν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐννοήσει τοὺς λόγους αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Πινὼ ἐπανελάθεν.

— Δὲν ἀρνούμαι ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Harvey ἔχει πολλοὺς κατηγοροῦς, ἐγὼ ὅμως ἔχω πεποίθησιν εἰς αὐτήν· ἀν εἰς τὰς ἐξηντηλημένας φλέβας τοῦ κυρίου Κουρσύ κατορθώσωμεν νὰ μεταγγίσωμεν αἷμα καθαρὸν καὶ νεανικόν, ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ζήσῃ.

— Λοιπὸν κάμετέ το, ἰατρί, κάμετέ το!

— Καὶ νομίζετε, κυρία, ὅτι δύναμαι νὰ εὐρὺ εὐκόλως ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος θὰ ἐθυσίαζε τὸ ἥμισυ, τὰ τρεῖς τέταρτα ἴσω

τῆς σφριγώσης δυνάμεώς του διὰ νὰ μεταδώσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὸν σχεδὸν νεκρὸν τοῦτον ἄνθρωπον;

Ἡ Αὐγουστίνη ὕψωσε τότε μέχρι τῶν ὤμων τὰς χειρίδας τῆς ἐσθῆτός της.

— Λάβετε τὸ αἷμά μου, λάβετε τὴν ζωὴν μου, ἀνέκραξε, καὶ σώσετε τὸν σύζυγόν μου. Ἐγὼ μόνῃ ἔχω καθήκον νὰ τον ἀναστήσω, ἔστω καὶ με θυσίαν τῆς ζωῆς μου... Ἀρχίσατε ταχέως τὸ ἔργον σας! Αἰσθάνομαι ὅτι ἀποθνήσκω ἐξ ἀγωνίας, βλέπουσα αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

Ὁ ἰατρὸς Πινὼ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναίκος.

— Ἐστω, εἶπεν, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ κυρία Κουρσύ, τὴν χεῖρα ἔχουσα τεταμένην καὶ ἀνοικτὴν μίχυν τῶν ἀρτηριῶν της, ἐβλεπε τὸ αἷμα τῆς ρέον δι' ἐλαστικοῦ σωλήνος ἐντὸς μεταγγιστήρος, ὅστις δι' ὁμοίου ἐτέρου σωλήνος μετήγγιζε τὸ αἷμα ἐντὸς ἀρτηρίας τινὸς τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της... Τὰ βλέφαρα τοῦ τραυματίου ὑπηρέθησαν βραδέως καὶ διέκρινεν ἀμυδρῶς ὡχρὰν τινα γυναῖκα, ἐξηπλωμένην ἐπὶ μεγάλῃς τινὸς ἐδρας, καὶ τὸν ἰατρὸν, ἀφαιρούντα

τὴν ζωὴν ἐξ ἐκείνης καὶ μεταδίδοντα αὐτὴν εἰς αὐτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Αὐγουστίνη διετῆρε ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς θλιβερόν μειδιάμα, τὸ ὁποῖον αἶφνης ἐξηφανίσθη.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ εἶχε λιποθυμήσει.

Τότε μετέφερον αὐτὴν εἰς ἄλλο δωμάτιον σχεδὸν νεκράν.

Ὁ δὲ κύριος Κουρσὺ, ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ τὴν Λαύραν.

— Λοιπόν, τὸν ἠρώτησε δακρύουσα ἐκ συγκινήσεως ἡ κυρία Βαρθιέ, αἰσθάνεσθε καλλίτερα τώρα;

— Πολὺ καλλίτερα, ἀπήντησεν ὁ κύριος Κουρσὺ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐξηλθον ἐκ τοῦ τάφου· αἱ ἀλλεπάλληλοι λιποθυμῖαι καὶ τὰ νεκρωτικὰ ποτὰ μὲ εἶχον καταστήσει ἀναισθητόν ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ τώρα αἰσθάνομαι ὅτι ἀναγεννώμαι... Καὶ οἱ γενατοὶ σύντροφοί μου;... Ἄν ἡ-ξεύρετε, κυρία, πῶς ἐπολέμησαν! ἐπιπτον, ὡς λέοντες, κατὰ τοῦ πυρός!...

— Τρεῖς μόνον ἀπέθανον, εἶπεν ἡ Λαύρα ἐκ τῶν πληγωμένων, ἐνὸς ἀπέκοψαν τὴν κνήμην, καὶ ἐνὸς ἄλλου τὸν βραχίονα... Ἄλλ' ὅλοι ἐν γένει ὑπομένουσι καρτερικῶς τοὺς πόνους καὶ δεικνύουσιν ἀπίστευτον γενναϊότητα, ὅπως καὶ ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ...

— Καὶ ἐπαρκεῖτε εἰς ὅλα ταῦτα μόνη σας, κυρία;

— Ἐγὼ καὶ ἄλλοι ἀκόμη... ἔλαστος ἐδῶ ἐκπληροῖ τὸ καθήκον του, ἐστὶ βέβαιος...

— Ἀχ! ἐννοῶ, εἶπεν ὁ κύριος Κουρσὺ, ὑπάρχουσιν ἀκόμη ἀληθεῖς γυναῖκες!

Καί, ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐξέφραζε πικρίαν.

Πρὸς τὸ ἐσπέρως μετέφερον εἰς Haussois καὶ ἄλλους τραυματίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ τινες Γερμανοί. Βεβαίως τὸ αἶσθημα τῆς πατρίδος διετηρεῖτο πάντοτε ἀκμαῖον ἐν τῇ μικρᾷ ἀποικίᾳ τοῦ κυρίου Κουρσὺ, οὐχ ἦττον τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας ὑπερίσχυσε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Οἱ Γερμανοὶ ἔτρεμον ἐκ φόβου, ἀναλογιζόμενοι ὅτι εὕρισκοντο μεταξὺ Γάλλων, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἡ φιλανθρωπία ἔχει πατρίδα τὸν κόσμον ὅλον, καὶ πάντες κατέβρεχον διὰ τῶν δακρύων τῶν τὴν φιλεύσπλαγγχον χεῖρ τῆς Γαλλίδος νοσοκόμου, ἥτις ἐπέδνε τὰς πληγὰς των.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λαύρα ἐδιπλασίασαν τὰς πρὸς τοὺς τραυματίας περιποιήσεις των, ἡ δὲ ὑγιὴς τροφή καὶ ὁ καθαρὸς ἀήρ τοῦ Haussois οὐκ ὀλίγον συνέτειναν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πληγῶν των.

Ἐν τούτοις, καίτοι οἱ ὑπὸ τὸν κύριον Κουρσὺ μαχῆται ἔμενον ἀνευ ἀρχηγοῦ, οὐχ ἦττον, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος των, ἠνώθησαν μεθ' ἐνὸς ἄλλου ἀτάκτου σώματος, ἐξ ἐθελοντῶν καὶ τούτου ἀποτελουμένου. Ἀλλὰ, φεῦ! ὁ ἡρώτης καὶ ἡ αὐταπάρνησις τῶν ἀνθρώπων δὲν ἤρκεσαν ὅπως διαφυλάξωσι τὴν πατρίδα των ἀπρόσβλητον ἀπὸ τῶν ἐχθρικών καταστροφῶν καὶ ἀτιμώσεων.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἐβραδύει ἐπὶ τὰ βελτίω, ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπε τοῦτο ἡ σοβαρότης τῶν πληγῶν του, ἡ γνῶσις δὲ εἰσέτι ὅτι ἡ Αὐγουστίνη εὕρισκετο εἰς Haussois.

Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν συνέβαινε νὰ ἴδῃ αὐτὴν, βεβαίως δὲν θὰ τὴν ἀνεγνώριζε· θὰ ἐξελάμβανεν αὐτὴν ὡς φάσμα ἐξελθόν τοῦ τάφου του. Ἡ θανάσιμος καὶ καταπληκτικὴ ὠχρότης τοῦ προσώπου τῆς ἡλλοίου αὐτὴν παραδόξως.

Κατὰ πᾶσαν νύκτα, ἤρχετο πλησίον τῆς κλίνης τοῦ συζύγου τῆς, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκαλυμμένην διὰ πέπλου, ἡ γρύπνει παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, κρυπτομένη εἰς τὴν σκιά τῶν παραπετασμάτων, καὶ ἐδίδεν εἰς αὐτὸν διὰ τρεμούσης χειρὸς τὰ διατασσόμενα παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακα. Ὅτε δὲ ὁ ἀσθενὴς τῇ ὠμίλει, ἀπῆντα εἰς αὐτὸν διὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ ταπεινῆς.

Ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν εἶχε μὲν ἀναγνωρίσει αὐτὴν, ἀλλ' ἡγάπα, ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὴν σιωπηλὴν ταύτην σκιά, ἥτις περιεπάτει ἀκροποδητὴ καὶ ἥνοιγε μολίς τὰ χεῖλη τῆς, ὅπως μὴ προξενῇ θόρυβον.

Νύκτα τινὰ ὁ Βενιαμὶν ἤρξατο ὁμιλῶν πρὸς αὐτὴν καὶ ἐρωτῶν περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων.

Ἡ δυστυχὴς γυνή, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς ἀπαντήσεις, ἀπεμακρύνθη ἐκεῖθεν καὶ ἔστειλε πάραυτα, πρὸς ἀντικατάστασιν αὐτῆς, τὴν Λαύραν.

Τί περιέργον νοσοκόμον μοῦ ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ Βενιαμὶν τὴν Λαύραν· οὐδέποτε εἶδον γυναῖκα τοσοῦτον σιωπηλὴν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τοσοῦτον ἀφωσιωμένην εἰς τὸ καθήκον τῆς. Πρὸ ἐνὸς σχεδὸν μηνὸς ἀγρυπνεῖ παρὰ τὴν κλίνην μου καὶ οὐδέποτε εἶδον αὐτὴν κοιμωμένην... Μὴ θέλετε νὰ μοὶ το κρύψετε; ἠνώνησα τί συμβαίνει εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην; ἡ φωνὴ τῆς ἡ μάλλον ἡ ὄψις τῆς δεικνύει ὅτι πρέπει νὰ ὑπέφερε πολὺ... Ὅσον ἐγὼ καλλιτερεύω, τόσον αὐτὴ ἀδυνατίζει... Κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον;

— Εἶθε ὁ τελευταῖος πληγωμένος τῆς, ἀπήντησεν ἡ Λαύρα· ὠρίσθη ὅτι, ὅταν ἐντελῶς θεραπευθῇ, θὰ γίνῃ καλογραφεῖς.

— Ἡ αὐστηρότης καὶ ἡ ἐγκράτεια τῆς μοναχικῆς ζωῆς δὲν ἀρμόζουσιν εἰς τὴν ἀδύνατον καὶ καχεκτικὴν κρᾶσιν τῆς... Ὅθ' ἔλεγε τις ἐνίοτε ὅτι ἡ ἀδύνατος αὐτῇ γυνὴ θ' ἀποθάνῃ δι' ἑλλειψιν ζωτικῶν δυνάμεων... Τί ἄρα γε συνέβη εἰς αὐτὴν; Ποία λύπη περιήγαγεν αὐτὴν εἰς τοιαύτην κατάστασιν;

— Θέλετε νὰ το μάθετε; ἔστω!... ἡ μάλλον ὄχι... Δὲν θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς, ἀλλ' ἐκείνην μίᾳ ἐπισήμῳ κυρίως, ἥτις ὑπῆρξεν ἐρωμένη τοῦ Φραγκίσκου τοῦ πρώτου... Ἡ κόρη σὰ Σατωβριάνδου ἐπρόδωκε τὸν σύζυγόν τῆς χάριν τοῦ νεκροῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας... Ὁ σύζυγος ἤρπασε τὴν σύζυγόν του, ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τινὰ ἔκφυλιν ἐν Βρετανίᾳ, ἔστειλεν ἐκεῖ τοὺς ἱατροὺς καὶ διέταξε νὰ τὴν φλεβοτομήσωσιν ἀπὸ τέσσαρα συγχρόνως μέλη... Ἡ κυρία Σατωβριάνδου ἀπέθανεν... Ἡ νο-

σοκόμος σας ὅμως δὲν ἀπέθανεν... Ἰδοὺ ὅλη ἡ ἱστορία... Ἡ βράπανος, τὴν ὁποίαν καρτερικῶς ὑπέμεινε, ὑπῆρξεν ἡ ἐκουσία ἐξιλέωσις τῶν ἀμαρτημάτων τῆς.

— Θέλω νὰ μάθω, εἶπεν ὁ κύριος Κουρσὺ, ἐγερθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του, θέλω νὰ μάθω πῶς καὶ ὑπὸ τίνος ἐσώθη ἐκ τοῦ θανάτου.

— Δὲν θὰ ψευσθῶ ποτέ, ἀπήντησεν ἡ Λαύρα.

— Λέγετε! λέγετε! ἐπανελάβεν ὁ κύριος Κουρσὺ, λαβὼν εἰς τὰς πυρεστούσας χεῖρας του τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Βαρθιέ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Αὐγουστίνη ἤγειρεν ἐλαφρῶς τὴν αὐλαίαν τῆς θύρας τοῦ παρκατεμένου δωματίου καὶ ἐπλησίασεν ἀκροποδητὴ πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενούς, τὴν ὁποίαν ἐκαλύπτον πυνά παραπετάσματα. Ὅπισθεν αὐτῶν, ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἴδῃ ὁ ἀσθενὴς, ἐνῷ ἀπεναντίας αὐτὴ ἐβόλεπε καὶ ἤκουε τὰ πάντα.

— Ἐσώθητε ἀπὸ τὸν θάνατον, ἐπανελάβεν ἡ Λαύρα, προσηλοῦσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Βενιαμίν, οἷον ἐθέλουσα νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του...

Ναί· ἐσώθητε ἐξ ἐνὸς θαύματος τῆς ἐπιστήμης, ἡ μάλλον τῆς ἀφοσιώσεως. Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα... Τρεῖς ἀλλεπάλληλοι αἱμορραγίαι ἀφῆρσαν ὅλον τὸ αἷμά σας καὶ σας ἐξησθένησαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ὁ ἱατρὸς ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα... ἐννοεῖτε; Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου σας ἦτο θανάσιμος· ἡ μεγίστη ἀδυναμία καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι λιποθυμῖαι δὲν ἐπέτρεπον τὴν ἐλαχίστην κίνησιν τοῦ σώματός σας. Πέριξ τῆς κλίνης σας ἐκλαίοντο ὅλοι, εἰς δὲ τὴν αὐλὴν οἱ ἐργάται σας γονυπετεῖς ἐδέοντο εἰς τὸν Θεόν ὑπὲρ τῆς ὑγείας σας. Ἡ λύπη σας εἶχε φθάσει εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς ἀπελπισίας· ὁ Παῦλος καὶ ἐγὼ ἐπνιγόμεθα εἰς τὰ δάκρυα, ὅτε θεῖα τις φωνὴ ἠκούσθη.

— Ἄν ἐδύνατό τις νὰ μεταβάλλῃ τὰ δάκρυα εἰς αἷμα;

Ὁ ἱατρὸς Πινὼ ἔστρεψε πάραυτα τὸ βλέμμα, ὡς εἰ θεοπνευστος. Εἶχεν ἀνευρεῖ τὸ ἀλάνθαστον μέσον τῆς σωτηρίας σας.

— Θά τον σώσω! ἀνέκραγεν, ὀρκίζομαι ὅτι θά τον σώσω, ἂν εὐρεθῇ τις, ὁ ὁποῖος ν' ἀγαπᾷ αὐτόν τόσον, ὥστε νὰ συγκατατεθῇ νὰ τῷ ἀνοίξῃ τὰς φλέβας του καὶ νὰ μεταγγίσῃ τὸ αἷμά του, ἡ μάλλον αὐτὴν τὴν ζωὴν του, εἰς τὸ σχεδὸν ἄψυχον τοῦτο σῶμα...

— Ἐξακολουθήσατε!... ἐξακολουθήσατε!... εἶπεν ὁ κύριος Κουρσὺ μετὰ φωνῆς πνευστιώσεως.

— Ἐν δὲν περιπαθὲς καὶ ἀφωσιωμένον προσεφέρθη εὐχαρίστως, ἐπανελάβεν ἡ Λαύρα τὸ αἷμα ἔρρευσε... καί, ὅπως τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐξηγόρασε τὸν κόσμον ὅλον, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐσώθητε διὰ τῆς μεταγγίσεως εἰς τὰς φλέβας σας ξένου αἵματος, τοῦ αἵματος τοῦ εὐγενούς καὶ γενναίου ἐκείνου ὄντος.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ διὰ φωνῆς πλήρους ἐρωτοῦ καὶ ἐγνωμοσύνης,

— Αὐγουστίνη! Αὐγουστίνη! ἀνέκρα-
ξεν.

Καί συγχρόνως οἱ βραχίονες τοῦ ἀσθε-
νοῦς περιέκλεισαν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ
κάτωχρον πρόσωπον τῆς νεαρᾶς συζύγου
του.

Τοῦτο μόνον ἤκοεσε. Τὰ χεῖλη της δὲν
ἐπρόφερον λέξιν, δὲν ἐζήτησαν χαρὶν. Εἶχε
θυσιάσει τὴν ζωὴν της· δὲν εἶχε πλέον ἀ-
νάγκην συγγνώμης· ἡ θυσία της εἶχεν ἐ-
ξαγνίσει αὐτήν...

ΚΓ'

Ἀνόμοιον γεγονός.

Ὁ κύριος Κουρσὺ, θεραπευθεὶς ἤδη,
ἀλλ' ἀδύνατος ἔτι, ἐκάθητο ἐν τῇ με-
γάλῃ θερινῇ αἰθούσῃ, ἐνθα πρὸ ὀλίγου ἔ-
παιε τὸν καφέ. Ἐπὶ τινος δίσκου ὑπῆρχον
ἐπιστολαὶ τινες καὶ αἱ ἐφημερίδες τῆς
πρωίας. Ἡ Αὐγουστίνη εἶχε συνειθίσει ν' ἀ-
ναγινώσκει αὐτὰς εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ
εἰς τὸν Παῦλον, ἐνῶ οὗτοι ἠκροῶντο αὐ-
τῆς καπνίζοντες.

Ἡ οἰκογένεια Βαρθιὲ δὲν εἶχεν εἰς ἐτι
ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ Haussois, οἱ δὲ ἐργά-
ται τοῦ κυρίου Κουρσὺ ἐθεώρουν τὸν Παῦ-
λον ὡς ὑποδιευθυντὴν τοῦ ἐργοστασίου.

Ἡ Αὐγουστίνη ἐφόρει ἐσθῆτα λευκό-
φαιον ἐκ λινοῦ ὑφάσματος, ἐπενδύτην ἐκ
τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος καὶ τινὰ κοσμήματα
ἐκ γαγιάτου. Καίτοι δὲ ἦτο εἰς ἐτι ὠχρά,
οὐχ ἦττον ἡ ζωηρότης ἐπανήρχετο βαθμη-
δόν ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ὁ κύριος Κουρσὺ
παρετήρει αὐτὴν μετὰ θυμηδοῦς μειδιά-
ματος, τὸ ὅποιον δὲν ἐπειράτο ν' ἀπο-
κρύψῃ ἀπὸ τῶν φίλων του. Ἡ Αὐγουστίνη
ἤρπασεν ἀπλήστως τὴν ἐφημερίδα καὶ οἱ
ὀφθαλμοὶ της προσηλώθησαν πάραυτα ἐπὶ
ὀνόματος, τὸ ὅποιον τὴν κατέπληξε:
Γουσταῦος Θειδῶ· ἐν ἀκαρεῖ οἱ ὀφθαλμοὶ
της κατεβρόχθισαν, οὕτως εἰπεῖν, πολλὰς
γραμμὰς τῆς ἐφημερίδος· αἰφνης ἐξέβαλε
βραγχνώδη κραυγὴν, ἡ δὲ χεὶρ της, συ-
σταλεῖσα, περιέκλειεν ἰσχυρῶς τὸ φύλ-
λον.

— Τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν ὁ Βενιαμίν.

— Μὴ πῶς ἀναγγέλλει θλιβεράν τινα
εἰδησιν ἡ ἐφημερίς αὕτη; ἠρώτησεν ἡ
Λαύρα.

— Μοὶ ἀγγέλλει μίαν δυστυχίαν, ὑπέ-
λαβεν ἡ Αὐγουστίνη, τὴν ὁποίαν πιστεύω
ὅτι θὰ ἔχω τὸ θάρος νὰ σὰς ἀναγνώσω.

Καί, καταβροχθίσαν πᾶσαν προσπάθειαν,
ὅπως καταστήσῃ τὴν φωνὴν της ἡχηράν,
ἡ κυρία Κουρσὺ ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὰ
ἐξῆς:

«Χθές, κατὰ τὴν συνοικίαν τῶν Ἡλυ-
σίων Πεδίων ἔλαβε χώραν φρικτὸν δρᾶμα.
Εἰς τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιφανεστέρων καλλι-
τεχνῶν, ὁ κύριος Γουσταῦος Θειδῶ, κατα-
ληφθεὶς ὑπὸ μανιώδους ζηλοτυπίας, πα-
ρεμόρφωσε τὸ πρόσωπον τῆς συζύγου του
διὰ ρινομάκτρου, βεβερεγμένου ἐντὸς θεϊκοῦ
ἁλματος. Ἡ κυρία Νέρα Θειδῶ, τῆς ὁποίας
ἄπαντες γνωρίζομεν τὴν καλλονήν, εἶχε κυ-
ριευθῇ ὑπὸ τοῦ ἀχαλινώτου πάθους τῆς φι-

λαρσεκείας· τὸ δὲ πάθος της τοῦτο, ὅπερ
συνεπῶς συνεπάγεται καὶ τὸν πρὸς τὴν πο-
λυτέλειαν ἔρωτα, περιήγαγε τὸν σύζυγόν
της εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν. Ὁ κ.
Θειδῶ, παρ' οὐκ κοινωνία ἅπασα προσεδόκα
μεγάλα ἔργα, ἠναγκάσθη νὰ μετέρχηται τὸν
ἀπλοῦν τεχνίτην, ὅπως κερδίξῃ πλείονα
χρήματα. Ὅσῳ δὲ οὕτως ἐκέρδιζε, τόσῳ
περισσότερα ἤθελε νὰ δαπανᾷ ἡ σύζυγός
του. Ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης εἶχε πλέον
ἐξαντλήσει τὴν φαντασίαν του καὶ ἠναγκ-
κάζετο νὰ πωλῇ τὰ ἔργα του πρὶν ἢ φέρῃ
εἰς πέρας αὐτά. Ὅθεν ἐπῆλθε στιγμή,
καθ' ἣν ὁ δυστυχὴς ἀπηλπίσθη πλέον ὅτι
θὰ δυνήθη ποτε νὰ φέρῃ εἰς πέρας μέγα τι
καὶ ἐντελὲς ἔργον. Ἡ δὲ σύζυγός του ὠργί-
ζετο κατ' αὐτοῦ καθ' ἑκάστην καὶ ἐπέπλητ-
τεν αὐτὸν διὰ τὴν ὀκνηρίαν του ἤθην
καὶ τὸ ἄγονον τῆς φαντασίας του. Ὁ κ.
Θειδῶ προσεπάθησε παντὶ σθένει νὰ
ἐπανακτῇ τὴν μεγαλοφυΐαν του, ὅπως
εὐχαριστήσῃ τὴν σύζυγόν του· ἀλλ' αὐ-
τῇ, τυφλωθεῖσα ὑπὸ τῆς πολυτελείας καὶ
τῶν ἡδονῶν, ἠπάτησε τὸν σύζυγόν της,
χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ προσπαθῇ νὰ ἀπο-
κρύψῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ λάθος της. Ὁ καλ-
λιτέχνης, εὐρὼν ἐπιστολὴν τινὰ τοῦ κό-
μητος Δὲ Χ. . . ἀπευθυνομένην πρὸς τὴν
Νέραν, ἀπέκρυψε κατ' ἀρχὰς τὴν ὀργὴν του
καὶ προσεποιήθη εἰς αὐτὴν ἰδιαίχουσαν ἀ-
γάπην, ὁποίαν κατὰ τὸ πρῶτον τῆς νυμ-
φεύσεως τῶν ἔτος. Ἡ Νέρα ἐπίστευσεν εἰς
αὐτὸν καὶ συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα, χω-
ρὶς νὰ το ἐνοήσῃ. Πρὸ δύο ἡμερῶν ὁ κ.
Θειδῶ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ ἐτοιμάσῃ
μεγαλοπρεπὲς δεῖπνον, νὰ καλλωπίσῃ τὸ
ἐργαστήριόν του, ὅπως καὶ ἄλλοτε, καὶ νὰ
ἐνδύθῃ τὴν λαμπροτέραν καὶ ἐπιδεικτικω-
τέραν στολὴν της. Ἡ κυρία Θειδῶ συνή-
νεσεν ἀσμένως εἰς πάντα ταῦτα. Περὶ τὴν
ἐβδόμην ὥραν τῆς ἐσπέρας τὸ ἐργαστήριον
τοῦ καλλιτέχνου, κεκοσμημένον διὰ μυρο-
βόλων ἀνθέων, ἀπῆστραπτεν ὑπὸ τὴν λάμ-
ψιν ἀπείρων λυχνιῶν, ἡ δὲ Νέρα ἐκάθητο
ἐνώπιον πολυτελοῦς τραπέζης, ἐφ' ἣς ἦσαν
παρθεθειμένα πολυποικίλα καὶ ὀρεκτικά
ἐδέσματα. Ἡ κυρία εἶχεν ἀρκετὸν χρόνον
νὰ δειπνήσῃ μετὰ τοῦ συζύγου της, ὁ δὲ
κόμης Χ. . . εἰδοποιηθεὶς, ὡς φαίνεται, παρ'
αὐτῆς, ἐμελλε νὰ ἔλθῃ λίαν ἀργά . . . Ὁ
κύριος Θειδῶ ἐφάνετο, παρὰ τὸ σύνθηρες,
εἰς ἄκρον περιχαρῆς καὶ ἔπινε κατὰ κόρον,
αὐτὸ δὲ τοῦτο ἔπραττε καὶ ἡ Νέρα Κατὰ
τὰ ἐπιδόρπια, ὁ καλλιτέχνης εἶχε σκοτι-
σθῇ ὑπὸ τοῦ οἴνου. Εἶχεν ἀγαπήσει πάν-
τοτε περιπαθῶς τὴν σύζυγόν του, καὶ οὐ-
δέποτε ἡ Νέρα ἐφάνη εἰς αὐτὸν τοσοῦτον
περικαλλὲς καὶ ὠραῖα, ὅσον κατὰ τὴν ἐ-
σπέραν ἐκείνην. Ἡγέρθη καὶ ὠδήγησεν αὐ-
τὴν ἐνώπιον μεγάλου τινὸς κατόπτρου, ἐν-
τός τοῦ οὗ οὐδὲν ἐδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἐκυ-
τὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ τὴν ἡ-
ρώτησεν

«— Ἔσο φιλαλήθης, Νέρα· εἰπέ μοι,
ὕπάρχει ἄλλο τι, τὸ ὅποιον προτιμᾷς, ἐκ-
τός τῆς καλλονῆς σου;

«— Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ Νέρα, διότι
ἀκριβῶς διὰ τὴν καλλονὴν μου ταύτην με-
λατρεύουσι!...

«— Ἀς ἐκλείψῃ λοιπὸν ἡ καλλονὴ σου
αὕτη! διότι ἐγὼ σὲ περιφρονῶ καὶ σὲ
μισῶ!...

«Καί, ταῦτα εἰπὼν, ὁ Γουσταῦος Θειδῶ
ἐκάλυψε βιαίως τὸ πρόσωπον τῆς συζύγου
του διὰ τοῦ βεβερεγμένου ρινομάκτρου,
καὶ ἐκράτει αὐτὸ ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ προσ-
ώπου της, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ εἰς τὰς
ἀπελπιστικὰς κραυγὰς τῆς ἀτυχοῦς γυ-
ναϊκός. Ὁ Γουσταῦος εἶχε προηγουμένως
κλείσει ὅλας τὰς θύρας τῆς οἰκίας του,
τὰς ὁποίας ἠναγκάσθη νὰ παραβιάσῃ τὸ
πλῆθος, τὸ ὅποιον ἔτρεξεν εἰς τὰς ὁδονη-
ρὰς κραυγὰς τῆς νεαρᾶς γυναίκας· ὅτε δὲ
εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ καλλιτέ-
χνου, ὅπερ ἦτο, ὡς εἶπομεν, λαμπρῶς πε-
φωταγωγημένον καὶ καταλλήλως διε-
σκευασμένον, παρετήρησε γυναικᾶ τινὰ,
πολυτελῶς ἐνδεδυμένην καὶ ἔρπουσαν ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους... Οἱ ὑπῆρται τῆς μετήγα-
γον πάραυτα αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης· ἡ
ζωὴ αὐτῆς δὲν διατρέχει μὲν οὐδένα κίν-
δυνον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της θὰ μείνῃ
διὰ παντὸς παραμεμορφωμένον. Ὁ Γου-
σταῦος Θειδῶ ἀνέφερε πάραυτα τὸ γεγο-
νὸς εἰς τὸν εἰσαγγελέα, εἰς δὲ ἐπέδειξε
καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος Χ. . .

— Ἐδυνάμην νὰ φονεύσω τὴν σύζυγόν
μου, τῷ εἶπε, διότι με ἠπάτησεν, ἀλλ' ἤρ-
κέσθη νὰ καταστήσω αὐτὴν διὰ παντὸς
ἀντικείμενον ἀποστροφῆς καὶ βδελυγμίας.

Ἡ γενικὴ γνώμη ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ
Γουσταῦου, οὗτινος ἡ Νέρα ὑπῆρξε πάν-
τοτε ὁ κακὸς δαίμων· ἂν ἤθελεν εὐ-
ρεῖ σύντροφον ἀνταξίαν αὐτοῦ, δὲν θὰ πε-
ριήρχετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ρίπτῃ εἰς
τοὺς δρόμους τὰ ἀριστουργήματα τοῦ χρω-
στήρος του . . . Εἶθε τὸ δαιμόνιον, ἀλλ'
ἀποπλανηθὲν αὐτοῦ πνεῦμα, νὰ ἐπανεύρῃ
ταχέως τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐ-
χάραξε δι' αὐτόν. Ὁ δαίμων ἐξωρκίσθη
πλέον, ἡ δὲ Μοῦσα δύναται ἀκωλύτως ἤδη
νὰ ἐπανεέλθῃ.

Ἡ Αὐγουστίνη, ταραχθεῖσα ἐκ τῆς ἀ-
ναγνώσεως τοῦ ἀρθροῦ ἐκείνου, ἀφῆκε νὰ
πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν της ἡ ἐφημερίς· εἴτα
δὲ μετ' ἀκαταβλήτου ὁρμῆς, καταβελτά-
σης πάντας τοὺς περιστώτας, ἔτρεξε πρὸς
τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ ἡσπᾶσθη αὐτὸν
τροφερῶς.

Ὁ δὲ Παῦλος, ὡς εἰ θέλων νὰ ἐξαλείψῃ
πᾶσαν ἀνάμνησιν τῆς Νέρας, ἐσχίσε τὴν
στήλην τῆς ἐφημερίδος, ἥτις περιεῖχε τὴν
θλιβεράν ἱστορίαν της, καὶ ἤναψε δι' αὐ-
τῆς τὸ σιγάρων του.

Σ. Τ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

ΕΡΩΤΕΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΩΝ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Α'

. . . Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Συμεὼν ἀφί-
κετο εἰς Πενμάρχ, ὁ ἥλιος, ἀκτινοβολῶν
ἐπὶ τῶν κυμάτων, κατεδύετο ἐν τῷ Ὠκε-